

Течението на Тимока;

Отъ тамъ на юго-западъ до една точка източно отъ Велики Изворъ, гдето старата граница между Сърбия и България достига р. Безденица:

Една линия, която ще се опредѣли на самото мѣсто, минаваща презъ котитѣ 274 и 367, като следва изобщо водораздѣла на басейнитѣ на Тимокъ къмъ с. з. и на Дѣлейна и на Тополовица къмъ ю. и., като оставя на Сръбо-Хървато-Словенската държава селата Коилово, Сипиково и Халово, (сжщо така и шосето, което свързва тѣзи две села), а на България селата Брѣгово, Ракитница и Косово;

Отъ тамъ къмъ югъ до кота 1720, на отъ 12 километра западно — югозападно отъ Берковица:

Старата граница между България и Сърбия;

Отъ тамъ, на юго-изтокъ на разстояние отъ 1 километъръ и 500 метра до кота 1929 (Сребрена Глава):

le cours de la Timok vers l'amont; de là, vers le Sud-Ouest et jusqu'au point à l'Est de Vk. Izvor, où l'ancienne frontière entre la Serbie et la Bulgarie rencontre la rivière Bezdanica:

une ligne à déterminer sur le terrain passant par les cotes 274 et 367, suivant d'une façon générale la ligne de partage des eaux entre les bassins de la Timok au Nord-Ouest et de la Delejna et de la Topolovisa au Sud-Est, tout en laissant à l'Etat serbe-croate-slovène les localités de Kojilovo, Sipikovo et Halovo (ainsi que la route réunissant ces deux localités) et à la Bulgarie les localités de Bregovo, Rakitnica et Kosovo;

de là, vers le Sud et jusqu'à la cote 1720 à 12 kilomètres environ à l'Ouest-Sud-Ouest de Berkovitsa;

l'ancienne frontière entre la Bulgarie et la Serbie;

de là, vers le Sud-Est pour une distance d'environ 1 kilom. 500 et jusqu'à la cote 1929 (Srebrena gl.);

който на 13 Юли с. г. се прие и подписа Берлинския Договоръ. Съ чл. 2 отъ сжщия, поименно се очерта границата на Княжество България, а въ чл. 14 — тая на Източна Румелия. Следъ Берлинския Конгресъ, всички бѣха увѣрени, че съединението на Княжеството съ И. Румелия е неизбѣжно. На 6 (18) Септември 1885 г. това съединение бѣше фактъ. Споредъ подписания на Цариградската Конференция въ Топхане Актъ — отъ 5 Априлѣ 1886 г.¹⁾ мюсюлманскитѣ села отъ Кърджалийската околия, както и ония находящи се въ Родопската частъ и оставени до тогава извънъ администрацията на Източна Румелия се отнеха отъ Съединеното Княжество и оставиха подъ непосредственото управление на Отоманското правителство съ изричната уговорка, че съ това се отнематъ правата на Високата Порта дадени съ първата алинея на чл. 15 отъ Берлинския Договоръ (чл. 2).

Презъ есенъта на 1912 г. се започна Балканската война между съюзитѣ се България, Сърбия, Гърция и Черна-Гора срещу Турция. На 15 Ноември 1912 г., следъ като българскитѣ войски победоносно стигатъ на Чаталджа и заплашватъ Цариградъ, по искане на Турция се подписва временното примирие въ с. Плея на брѣга на Бююк-Чекмедже; а на 3/16 Ноември 1912 г. се започватъ преговоритѣ за миръ въ Saint-James — Лондонъ, които следъ прекъсване се приключватъ съ Лондонския Договоръ за миръ отъ 13/30 Априлѣ 1913 год.. Споредъ чл. 2 отъ тоя договоръ се отстъпиха на съюзнитѣ всички територии върху европейския континентъ на западъ отъ линията Еносъ върху Егейското море до Мидия върху Черното море, съ изключение на Албания. Последната бѣше оставена на попечението на Великитѣ Сили, които впоследствие щѣха да опредѣлятъ нейната сждба (чл. 3).

Помежду това Румъния, която не бѣше взела участие въ войната и се бѣше ангажирала съ единъ строгъ неутралитетъ, възползувана отъ мжчотитѣ създадени при водене на преговоритѣ въ Лондонъ, както и отъ по-сетнешнитѣ недоразумѣния между съюзнитѣ по разпредѣление на териториянитѣ придобивки, заяви отначало претенции за една ректификация на границитѣ ѝ откъмъ България, които

¹⁾ Вж. подробности и самиятъ актъ въ Т. I-ви стр. 16 и след.